

väpnares insegel och signeter, därtill rikets klämma hängdes under akterna.

För såvitt löften och beseglingar är i stånd att trygga en övervunnens rätt syntes allt i ordning. Men tiden var Cesare Borgias och de andra italienska kondottierernas, Niccolò Machiavellis, Henrik VIII:s. De herrar och män, som tidigare suttit inne med makten på Stockholms slott, den gamle herr Sten och electus Hemming Gad, hade alltid vetat en väg undan ett givet ord och ett hängande sigill. Skulle de nya makthavarna på slottet, Christiern II och hans svenska och danska rådgivare, Gustaf Trolle och de andra, inte också finna vägen? Händelsernas ström flöt snabbt. Svaret skulle inte länge låta vänta på sig.

Åtta dagar efter intåget i Stockholm lämnade Christiern II sin nya huvudstad. I mitten av oktober var han åter från Köbenhavn. Ett riksmöte var kallat till Stockholm. Råd och adel, ombud för köpstäderna, bergslagerna och häraderna infann sig.

Riksmötet var kallat för konungens kröning. Tillfället blev begagnat för ett fastläggande av den konstitutionella grund, på vilken konung Christierns svenska majestät vilade.

Riksrådet sammanträdde den 30 oktober på konungens kallelse. Det skedde för att samtala och besluta om kröningen. Inför rådet framträdde doktor Johan Sucket, Carl V:s, den romerske kejsarens och den spanske konungens orator och sändebud hos konungen, och vid hans sida biskop Jens Andersen Bældenak av Odense. De förklarade »på hans nådes vägnar» S:t Erik konungs skrivna lag. Den innehöller, utvecklade de, att när flera en konungs söner till riket äro, skola lagmännen en av dessa tillnämna eller utkesa och till konung döma. Konung Christiern var i sin faders tid bland de då flera kungasönerna utvald till rikets rätte herre; nu, efter faderns död, var han dennes ende son och arvinge till Sveriges rike; de begärde, att rådet ville honom som denne ende son och ende arvinge, eftersom ej flera vore, på vilka valet kunde falla, som rätt arvherre till Sveriges rike anamma, kröna och krisma. På framsättningen